

HACZYK (1) *sb m*

I sg hącyki(e)m.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Dem. od „hak” ‘pręt żelazny na końcu zakrzywiony’; wędka; clavus uncinatus, hamulus Cn: Theſz zeznal yłch wkamyeniczi Ie^{go} M^{czy} pana poznańskiego ze sklyepu wicziagnall haczikie^m trzewyky bronathne sukyenne. LibMal 1550/153.

Cf **HACZEK**

KN